

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący

[REDACTED] (spr.)

Sędziowie

Protokolant

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu [REDACTED]
sprawy ze skargi [REDACTED]
na decyzję Rady do Spraw Uchodźców
[REDACTED]
w przedmiocie odmowy nadania statusu uchodźcy

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. stwierdza, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku.

Na oryginale właściwe pod
Za zgodność z oryginałem

[REDACTED]
referent sędziowski

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Rada do Spraw Uchodźców, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.), zwanej dalej „K.p.a.”, utrzymała w mocy decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z [REDAKTOWANE] orzekającą o odmowie nadania [REDAKTOWANE] - statusu uchodźcy i udzielenia ochrony uzupełniającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Stan sprawy jest następujący.

Wnioskiem z [REDAKTOWANE] wniósł o nadanie mu statusu uchodźcy na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Pismem [REDAKTOWANE] podniósł, że w związku z trudnościami natury organizacyjno-finansowej (brak wystarczającego wsparcia państwa ukraińskiego) oraz społecznej (rosnąca niechęć mieszkańców zachodniej Ukrainy szczególnie wobec [REDAKTOWANE] uciekinierów ze wschodniej części kraju) nie ma realnej możliwości zamieszkania w częściach państwa nieobjętych konfliktem zbrojnym.

[REDAKTOWANE] r. do akt wpłynęło nieprzetłumaczone na język polski pismo Cudzoziemca.

Po wydaniu decyzji przez organ pierwszej instancji pismem z [REDAKTOWANE] wniósł od niej odwołanie, wskazując na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego.

Odwołanie zostało uzupełnione i uzasadnione pismem datowanym na [REDAKTOWANE] r., w którym [REDAKTOWANE] rozwinął argumenty zawarte w piśmie datowanym na [REDAKTOWANE] r. oraz zarzucił organowi pierwszej instancji nieodniesienie się do nich.

Zaskarżoną decyzją Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

W uzasadnieniu decyzji wskazano następujące uwarunkowania faktyczne i prawne sprawy:

1. składając wniosek [REDAKTOWANE] oświadczył: [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]. W mieście, gdzie żyję obecnie cały czas trwają walki. Ja boję się o życie swoje i chciałbym przebywać razem z dziećmi i żoną. Na Ukrainie nie można normalnie żyć, wszędzie prowadzone są ostrzały, nie

dlatego chciałbym poszukać schronienia w Polsce"; Aplikant nie był zatrzymany ani aresztowany; nie był prześladowany w kraju pochodzenia; nie brał udziału w działaniach wojennych ani nie był poddany przemocy fizycznej ani psychicznej; nie toczyło się przeciwko niemu żadne postępowanie; wniosek i jego uzasadnienie podpisał osobiście;

2. przesłuchany w charakterze strony [REDAKTOWANE] r. oświadczył, że do chwili wyjazdu mieszkał [REDAKTOWANE], gdzie pozostali jego [REDAKTOWANE]; [REDAKTOWANE] do Polski przyjechał z powodu wojny; [REDAKTOWANE] jest bardzo niebezpiecznie, panuje bezprawie - po ulicach chodzą uzbrojeni ludzie, jeżdżą czołgi; boi się o życie swoje i swojej rodziny; nie zwracał się o pomoc do żadnych organów władzy ani innych instytucji w kraju pochodzenia; Policja przeszła na stronę separatystów - nie ma żadnej władzy; nie miał żadnych problemów z przekraczaniem granicy;

3. 10 października 2014 r. do Rady do Spraw Uchodźców wpłynęło pismo Strony, które w intencji Strony jest uzupełnieniem jej przesłuchania; Cudzoziemiec cytuje obszernie fragmenty raportu UNHCR-u z lipca 2014 r.; został on przez organ pierwszej instancji włączony do akt postępowania, a z punktu widzenia toczącego się postępowania nic do niego nowego nie wnosi; uwaga ta dotyczy również pisma Aplikanta z 28 października 2014 r. (organ powołał datę 28 listopada 2014 r., ale z chronologii opisu czynności postępowania wynika, że chodziło o pismo z 28 października 2014 r.);

4. powyższe nie wskazuje, aby Wnioskodawca wykazał, że może żywić uzasadnioną obawę przed prześladowaniem ze względu na rasę, religię narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej lub przekonania polityczne, ponieważ:

a) Konwencja genewska dotycząca statusu uchodźców sporządzona w Genewie dnia 28 lipca 1951 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 119, poz. 515 i 516) zwana dalej „Konwencją”, w art. 1 A zawiera wyczerpujący katalog przesłanek, jakie winny być spełnione przez osobę ubiegającą się o nadanie jej statusu uchodźcy; zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176), zwanej dalej „ustawą”; status uchodźcy w Polsce może być nadany cudzoziemcowi, który spełnia przesłanki zawarte w Konwencji;

- b) Konwencja nie umożliwia ochrony uchodźców w przypadku poszukiwania możliwości osiedlenia z przyczyn ekonomicznych ani legalizacji pobytu z przyczyn osobistych (np. założenie rodziny, integracja w społeczności polskiej); osiągnięciu tych celów służą inne rodzaje procedur;
 - c) obawa przed prześladowaniem musi być uzasadniona; nie tylko więc wewnętrzne przekonanie Wnioskodawcy, ale także obiektywne warunki uzasadniają stwierdzenie stanu zagrożenia z powodów wymienionych w Konwencji; przesłankami przy nadawaniu statusu uchodźcy mogą być konkretne dowody prześladowania albo uprawdopodobnienie istnienia okoliczności mogących tworzyć uzasadnioną obawę przed prześladowaniem; niezbędne jest wykazanie, że prześladowania i zagrożenia mają w przypadku danego cudzoziemca być rzeczywiste, rozpoznawalny obiektywnie;
 - d) Aplikant nie przedstawił żadnych okoliczności wskazujących na to, że był prześladowany z przyczyn, o których mówi Konwencja; w oparciu o przeprowadzone przez organ pierwszej instancji postępowanie i zebrane w sprawie dowody stwierdzono, że Cudzoziemiec nie jest uchodźcą w rozumieniu Konwencji, lecz migrantem poszukującym miejsca do życia poza granicami kraju pochodzenia z powodu toczącej się tam wojny i niestabilnej sytuacji;
5. zgodnie z art. 48 ustawy w ramach prowadzonego postępowania o nadanie statusu uchodźcy organy administracji państwowej zobowiązane są do ustalenia, czy w przypadku odmowy uznania za uchodźcę zachodzą przesłanki do udzielenia cudzoziemcowi ochrony uzupełniającej; w przypadku powrotu do kraju pochodzenia Strona i jej rodzina nie byłaby narażona na prześladowanie ani innego rodzaju represje; kryteria Konwencji przyznawania statusu uchodźcy są dosyć wąskie („osoba, która posiada zindywidualizowaną obawę przed prześladowaniem i nie może wrócić do swojego kraju pochodzenia”), dlatego większość obywateli Ukrainy, którzy opuścili strefę konfliktu, nie może liczyć na otrzymanie statusu uchodźcy; mogą oni natomiast dostać ochronę uzupełniającą; dotyczy ona cudzoziemca, który nie kwalifikuje się do otrzymania statusu uchodźcy, lecz którego powrót do kraju pochodzenia może narazić go na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy; nie ma jednak w niniejszej sprawie przesłanek do udzielenia Stronie ochrony uzupełniającej, jako że konflikt zbrojny ma

ograniczony zasięg terytorialny, a uchodźcy po opuszczeniu strefy konfliktu są w stanie znaleźć bezpiecznie schronienie; najbardziej problematyczna jest natomiast integracja osób przesiedlonych w miejscach ich czasowego pobytu (mieszkanie, praca, świadczenia socjalne, szkoła itp.), zabezpieczenie socjalne osób powracających do strefy konfliktu oraz ewakuacja ze strefy konfliktu (rozejm poprawił sytuację bezpieczeństwa, jednak uciekinierzy nadal są narażeni na ryzyko ostrzału, grabieży czy zatrzymania przez niekontrolowane grupy zbrojne); „władze ukraińskie, mimo podejmowanych prób, nie są w stanie uzyskać pełnej kontroli nad procesem ewakuacji i zakwaterowania przesiedlonych osób - odpowiedzialność biorą na siebie głównie społeczne (str. 5)”; ponadto, Aplikant nie uprawdopodobnił tego, że spełnia warunki, które uzasadniałyby udzielenie mu ochrony uzupełniającej.

W skardze na decyzję organu odwoławczego Cudzoziemiec, wnosząc o jej uchylenie, zarzucił m. in. naruszenie:

1. przepisów postępowania, a to:

- a) art. 77 § 1 w zw. z art. 7 K.p.a. poprzez nieprzeprowadzenie w sposób wyczerpujący postępowania dowodowego;
- b) art. 107 § 3 w zw. z art. 11 K.p.a. poprzez wysoce lakoniczne uzasadnienie decyzji i brak wykazania związku pomiędzy stanem faktycznym a zastosowanymi przepisami;
- c) art. 8 i 11 K.p.a. poprzez nie odniesienie się przez organ odwoławczy w sposób rzeczywisty do twierdzeń (zarzutów) strony zawartych w odwołaniu i wnioskach dowodowych,
- d) art. 15 K.p.a. poprzez naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania poprzez nieprzeprowadzenie po raz kolejny postępowania w sprawie nadania statusu uchodźcy, nierozważenie złożonego wniosku o nadanie statusu uchodźcy w sposób indywidualny;

2. przepisów prawa materialnego, a to:

- a) art. 15 pkt 3 ustawy poprzez nieudzielenie ochrony uzupełniającej, pomimo wystąpienia przesłanek udzielenia tej ochrony;
- b) art. 18 ust. 1 ustawy poprzez błędne uznanie, że istnieje możliwość wewnętrznego przemieszczenia się na terytorium Ukrainy, pomimo że z ogólnodostępnych źródeł wynika, iż nie jest to możliwe.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że organ odwoławczy:

- a) lakonicznie odniósł się do pisma z 9 października 2014 r. (chodzi w rzeczywistości o pismo z 10 października 2014 r.), stwierdzając, że nic ono nie wnosi do sprawy, podczas gdy wykazano w nim, że w kraju pochodzenia są naruszane podstawowe prawa przesiedleńców (brak wystarczającej opieki państwa, brak pracy, trudne warunki lokalowe w sezonowych budynkach, rosnące napięcia między przesiedlonymi a miejscowymi społecznościami);
- b) nie odniósł się do uzupełniającego odwołanie pisma z 19 listopada 2014 r., w którym przedstawiono liczne argumenty przemawiające za nieprawidłowością decyzji z powołaniem się na aktualne informacje dotyczące kraju pochodzenia, wskazując na błędną jej ocenę; organ odwoławczy błędnie stwierdził, że odwołanie nie zawiera uzasadnienia;
- c) nie uzasadnił swego stanowiska w sprawie, ponieważ nie odniósł się w ogóle do *indywidualnych* powodów ubiegania się przez Skarżącego o:
- nadanie statusu uchodźcy: przytoczono wyłącznie treść przepisów prawa oraz zdawkowo wskazano, bez poparcia tych twierdzeń jakimkolwiek uzasadnieniem, że Skarżący nie przedstawił żadnych okoliczności wskazujących na to, że był prześladowany i że nie jest uchodźcą; nie przeprowadzono żadnej analizy *indywidualnych* powodów ubiegania się o ochronę, nie zbadano obecnej sytuacji w kraju pochodzenia; na brak indywidualnej oceny wniosku wskazuje także twierdzenie Rady, iż „większość obywateli Ukrainy, którzy opuścili strefę konfliktu, nie może liczyć na otrzymanie statusu uchodźcy” (str. 5); oznacza to, że organ II. instancji *en bloc* uznaje, iż wnioski obywateli Ukrainy o nadanie im statusu uchodźcy w Polsce są pozbawione podstaw i nie rozpatruje ich w sposób indywidualny;
 - udzielenie ochrony uzupełniającej: organ II. instancji wskazał, że ochrona ta może zostać udzielona obywatelom Ukrainy, ale nie ma podstaw, aby udzielić jej w tej sprawie (str. 5); Rada podkreśliła, że konflikt na Ukrainie ma ograniczony zasięg terytorialny, więc Skarżący znaleźć schronienie w innej części kraju; jednocześnie podkreślono, że władze ukraińskie nie są w stanie uzyskać pełnej kontroli nad procesem zakwaterowania przesiedleńców -

odpowiedzialność tą biorą na siebie głównie organizacje pozarządowe (str. 5),

przez co uzasadnienie zawarte w decyzji Rady można w większości przekopiować i wkleić do każdej decyzji wydawanej w sprawie ukraińskiej, gdyż w żaden sposób nie odnosi się ona do złożonego wniosku i *indywidualnej* sytuacji Skarżącego;

d) nie zauważył, że z wyżej wymienionych przyczyn organizacyjnych, ekonomicznych i społecznych brak jest możliwości zamieszkania na terenach kraju pochodzenia, nieobjętych konfliktem zbrojnym.

W odpowiedzi na skargę organ podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie skargi.

W załączniku do protokołu rozprawy (k. 53-55) pełnomocnik skarżącego podtrzymał stanowisko Strony i podniósł m. in., że:

- organ odwoławczy powinien uaktualnić informacje o kraju pochodzenia,
- Skarżący w razie zamieszkania na terenie nieobjętym konfliktem zbrojnym będzie dotknięty prześladowaniami, a co najmniej istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy ze strony mieszkańców tych terenów z uwagi na jego dotychczasowe zamieszkanie na wschodzie Ukrainy.

Na rozprawie (k. 56) pełnomocnik organu wniósł o oddalenie skargi i wyjaśnił, że:

- Rzeczpospolita Polska nie może przyjmować za Ukrainę obowiązków w zakresie stosownej opieki nad osobami, które opuściły rejon konfliktu; zaspakajanie potrzeb uchodźców przez organizacje pozarządowe nie jest sytuacją nieprawidłową; nie ma znaczenia, czy robi to bezpośrednio aparat państwowy;

- Cudzoziemiec nie wykazał, aby jego indywidualna sytuacja ze względu na warunki bytowe była tego rodzaju, że spełnione są przesłanki objęcia ochroną, np. zagrożenie życia lub zdrowia; nie podjął on próby osiedlenia w swoim kraju pochodzenia - bezpośrednio z rejonu konfliktu udał się do granicy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Zaskarżona decyzja podlega uchyleniu, ponieważ jest wadliwa w stopniu uzasadniającym wyeliminowanie jej z obiegu prawnego.

Cudzoziemcowi nadaje się status uchodźcy, jeżeli na skutek *uzasadnionej* obawy przed prześladowaniem w kraju pochodzenia z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej nie może lub nie chce korzystać z ochrony tego kraju (art. 13 ust. 1 ustawy).

Prześladowanie to musi: 1) ze względu na swoją istotę lub powtarzalność stanowić poważne naruszenie praw człowieka, w szczególności praw, których uchylenie jest niedopuszczalne zgodnie z art. 15 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) lub 2) być kumulacją różnych działań lub zaniechań, w tym stanowiących naruszenie praw człowieka, których oddziaływanie jest równie dotkliwe jak prześladowania, o których mowa w pkt 1 (art. 13 ust. 2 ustawy).

Prześladowanie może polegać w szczególności na: 1) użyciu przemocy fizycznej lub psychicznej, w tym przemocy seksualnej; 2) zastosowaniu środków prawnych, administracyjnych, policyjnych lub sądowych w sposób dyskryminujący lub o charakterze dyskryminującym; 3) wszczęciu lub prowadzeniu postępowania karnego albo ukaraniu, w sposób, który ma charakter nieproporcjonalny lub dyskryminujący; 4) braku prawa odwołania się do sądu od kary o charakterze nieproporcjonalnym lub dyskryminującym; 5) wszczęciu lub prowadzeniu postępowania karnego albo ukaraniu z powodu odmowy odbycia służby wojskowej podczas konfliktu, jeżeli odbywanie służby wojskowej stanowiłoby zbrodnię lub działania, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 3; 6) czynach skierowanych przeciwko osobom ze względu na ich płeć lub małość (art. 13 ust. 4 ustawy).

Badając, czy istnieje u skarżącego *uzasadniona* obawa przed prześladowaniem z przyczyn określonych w art. 13 ust. 1 ustawy bierze się pod uwagę nie tylko *odczucia* skarżącego (czynnik subiektywny), ale również *sytuację w kraju pochodzenia odniesioną do indywidualnej sytuacji skarżącego* (czynnik obiektywny).

Ogólnie trudna sytuacja w kraju pochodzenia osoby ubiegającej się o status uchodźcy sama w sobie nie uzasadnia przyznania tego statusu, jeżeli nie istnieje lub jest rażąco mało zagrożenie nastąpienia prześladowań (zagrożenia takiego nigdy do końca nie można wyeliminować). Innymi słowy, obawa aby być *uzasadniona*, musi być w pewien sposób zobiektywizowana poprzez odniesienie jej do realiów występujących w kraju pochodzenia cudzoziemca. Dopiero na tym tle można dokonać właściwej oceny, czy dana osoba ubiegająca się o status uchodźcy rzeczywiście może obawiać się prześladowań ze strony własnego państwa.

Organ odwoławczy nie ustosunkował się należycie do pisma Skarżącego z 10 października 2014 r., złożonego na etapie postępowania przed organem pierwszej instancji, stwierdzając jedynie, że zawiera obszerne fragmenty raportu UNHCR z lipca 2014 r., który został włączony do akt i nic nowego nie wnosi do sprawy. W piśmie tym Cudzoziemiec podniósł, że - w związku z trudnościami natury organizacyjno-finansowej

(brak wystarczającego wsparcia państwa ukraińskiego) oraz społecznej (rosnąca niechęć mieszkańców zachodniej Ukrainy szczególnie wobec rosyjskojęzycznych uciekinierów ze wschodniej części kraju) - nie ma realnej możliwości zamieszkania w częściach państwa nieobjętych konfliktem zbrojnym. Organ odwoławczy nie odniósł się do powyższych argumentów w kontekście *indywidualnej* sytuacji Skarżącego, niezasadnie umieszczając ją na tle ogólnego położenia osób przesiedlanych z objętych konfliktem zbrojnym wschodnich terenów państwa. Świadczą o tym m. in. stwierdzenia, że „większość obywateli Ukrainy, którzy opuścili strefę konfliktu, nie może liczyć na otrzymanie statusu uchodźcy”.

O braku wystarczającego zbadania sprawy świadczy także ostatnie, niedokończone zdanie na str. 5 zaskarżonej decyzji. Myśl zawarta w akapicie decyzji, w której znajduje się to zdanie, została przerwana, nie dochodząc do konkluzji opartych na ocenie *indywidualnej* sytuacji Skarżącego w świetle przesłanek do udzielenia ochrony. Kolejny akapit (str. 6) nie kontynuuje już zaczętej na str. 5 myśli, dotyczącej ewakuacji ludzi z rejonów objętych konfliktem zbrojnym i możliwości ich zakwaterowania poza nimi („władze ukraińskie, mimo podejmowanych prób, nie są w stanie uzyskać pełnej kontroli nad procesem ewakuacji i zakwaterowania przesiedlonych osób - odpowiedzialność biorą na siebie głównie społeczne”). Odnieść można wrażenie, że decyzja w tym zakresie została przygotowana pośpiesznie, bez dokładnego zbadania stanu faktycznego i wywiedzenia stosownych wniosków co do udzielenia ochrony w kontekście konkretnej sytuacji, w której znalazł się Skarżący.

Brak jest również odniesienia się do uzupełniającego odwołanie pisma datowanego na 28 listopada 2014 r. Organ stwierdził nawet w decyzji, że odwołanie „w istocie nie zawiera uzasadnienia”. W piśmie tym natomiast Skarżący poruszył kwestię faktycznej niemożności przemieszczenia się i zamieszkania na zachodnich terenach kraju pochodzenia.

Organ przedwcześnie stwierdził także, iż nic do sprawy nie wnosi pismo Skarżącego, które wpłynęło do organu pierwszej instancji 28 października 2014 r. Nie wyjaśniono przyczyn takiej konkluzji. Ponadto, jest nieuprawniona, ponieważ pismo to nie zostało sporządzone w języku polskim. Z art. 4 i 5 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224 ze zm.) wynika obowiązek prowadzenia wszelkich urzędowych czynności procesowych w języku polskim, w związku z czym m. in. pisma strony muszą być sporządzone w tym języku. Organ powinien uzyskać tłumaczenie tego pisma na język polski, a następnie odnieść się do jego treści.

Nierozpatrzenie sprawy w kontekście okoliczności, które merytorycznie pozostają w związku z jej przedmiotem stanowi o mogącym mieć wpływ na wynik sprawy naruszeniu przepisów postępowania powołanych w skardze.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie jest natomiast uprawniony do oceny, czy naruszenie przepisów miało wpływ na jej wynik (a nie wyłącznie „mogło mieć”). Wymagałoby to bowiem przesądzenia, na etapie sądowej kontroli legalności orzeczenia, zasadności zarzutów skargi w zakresie nieuwzględnienia przez organ odwoławczy pism Skarżącego (z 10 października 2014 r., sporządzonego w obcym języku i uzupełnienia odwołania). Pełna ocena materiału dowodowego przed wydaniem orzeczenia, co musi znaleźć odzwierciedlenie w jego uzasadnieniu (art. 11 i 107 § 3 K.p.a.), należy do organu administracji. O ile nie uczyniono zadość temu wymaganiu, wada ta nie może być konwalidowana przez sąd administracyjny poprzez dokonanie samodzielnych ustaleń w tym zakresie, gdyż prowadziłoby to *de facto* do pozbawienia strony prawa rozpatrzenia sprawy w dwu instancjach administracyjnych (art. 15 K.p.a.) przed sądową kontrolą legalności ostatecznego orzeczenia (patrz tak samo wyroki NSA sygn. akt II OSK 672/10, 1717/10, 261/11 - dostępne na stronie internetowej orzeczenia.nsa.gov.pl - w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Podniesione na rozprawie przez pełnomocnika organu okoliczności nie mogły zostać uwzględnione w kontekście obowiązku organu wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, ponieważ nie zostały przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, które odzwierciedla proces rozpatrywania istotnych okoliczności sprawy.

Nie jest natomiast zasadny podniesiony na rozprawie zarzut o braku aktualnych informacji o kraju pochodzenia, ponieważ ostatnie pochodziły z 24 października 2014 r., a decyzja organu pierwszej instancji została wydana 30 października 2014 r., zaś decyzja zaskarżona - 23 grudnia 2014 r. Trafnie zauważa organ, że ogólna sytuacja w kraju pochodzenia z reguły nie może stanowić podstawy dla objęcia jedną z form ochrony międzynarodowej. Nie zwalnia to jednak organu z oceny indywidualnej sytuacji danej osoby. Przykładowo, dopiero na rozprawie zasygnalizowano kwestie bezpośredniego przemieszczenia się Wnioskodawcy z rejonu konfliktu do granicy państwa.

Wobec braku wnikliwego rozważenia okoliczności sprawy przez organ odwoławczy przedwczesne byłoby rozstrzygnięcie przez Sąd, czy Skarżący spełnia przesłanki do udzielenia ochrony międzynarodowej.

W związku z tym Sąd orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c P.p.s.a.

IV SA/Wa 668/15

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 sentencji wyroku zapadło na podstawie art. 152 P.p.s.a.

Orzekając ponownie w sprawie organ administracji będzie miał na uwadze ocenę prawną i wskazania co do dalszego postępowania, zawarte w uzasadnieniu niniejszego wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

